

1

Оливия Шор се взираше през затъмнения прозорец на лимузината към частния самолет на пистата. Ето в това се беше превърнал животът ѝ. Да лети из страната с безмозъчен, твърде скъпо платен спортист и твърде много лоши спомени, за да рекламира луксозен часовник.

Това щяха да са най-дългите четири седмици в живота ѝ.

* * *

Тадеус Уокър Боуман Оуенс се наведе към илюминатора на самолета и се вгледа в лимузината, която бе спряла отвън. Точно с трийсет и осем минути закъснение. Шофьорът слезе и извади куфар от багажника, после още един и накрая трети. След това се появи и калъф за дрехи, последван от четвърти куфар. Той се отдръпна от прозореца.

– В какво се забърках, по дяволите?

Купър Греъм се наведе към прозореца и после огледа с лека усмивка шития по поръчка вълнен панталон и пуловера от коприна и кашмир на Тад.

– Явно ще имаш модна конкуренция.

Тад се смръщи на най-добрия си приятел и постоянен трън в задника му.

– Харесвам хубавите дрехи.

– През повечето време приличаш на проклет паун.

Тад погледна многозначително дънките и суитшърта му.

– Само в сравнение с теб. – Качи крак на коляното си. Беше с меки като ръкавица италиански ботуши. – Все пак е мило, че дойде да ме изпратиш.

– Е, това е най-малкото, което можех да сторя.

Тад се наведе напред в кожената седалка.

– Страхуваше се, че няма да се появи, а?

– Може и да ми е хрумнало.

– Каж ми как го правиш?

– Кое как правя?

– Как успя да убедиш „Часовници „Маркан“... извинявай... „Измерващи времето уреди „Маркан“, че да изберат мен за рекламно лице на марката е равносилно на това да изберат легендарния Купър Греъм?

– Е, ти не си точно никой – каза кротко Греъм.

– Колко откровено. И имам купата „Хайсман“ за доказателство. Единствената купа, която ти нямаш на рафтовете си.

Греъм се ухили и го тупна по рамото.

– Най-много харесвам у теб това, че завистта ти е напълно чужда.

– Тъй като „Маркан“ са официалната марка на „Чикаго Старс“ и не можеха да имат теб, те искаха Клинт Гарет, нали?

– Е, може и да са споменавали името му.

Тад изсумтя с отвращение. Клинт Гарет беше невероятно талантлив егоистичен млад задник, куотърбек на „Чикаго Старс“, който беше подписал миналата година с тях, за да запълни пропастта, с която не можеха да се справят след оттеглянето на Куп. Същият Клинт Гарет, когото Тад трябваше да направи по-добър играч и – о, да – да го замества, ако тъпото хлапе се контузи.

Когато завърши колежа преди шестнайсет години с купата „Хайсман“, Тад се виждаше като следващия Куп Греъм или Том Брейди, а не като човек, който ще прекара голяма част от кариерата си в НФЛ като поддържащ начинаещи куотърбекове за четири професионални отбора. Но просто така се стекоха нещата. Той беше признат за гениален стратег, вдъхновяващ лидер, но някакви почти банални недостатъци в периферното му зрение се изпречиха на пътя му към величието. Винаги кум, никога младоженец.

Някакво раздвижване в предната част на самолета привлече вниманието им към примадоната, която най-сетне ги удостои с присъствието си. Тя беше с кафяво палто с колан над черен

панталон и тъмносини обувки с високи токчета, които добавяха петнайсетина сантиметри към и без това впечатляващия ѝ ръст. Няколко кичура тъмна коса се бяха показали от шарената кърпа на главата ѝ – като на старите снимки на Джаки Кенеди. Големи слънчеви очила се кипреха на дългия ѝ нос и я караха да прилича на богаташка от шейсетте или може би на италианска кинозвезда. Тя хвърли дизайнерската си чанта – толкова голяма, че в нея можеше да се побере и голдън ретривър – и седна до предния прозорец, без да им обърне никакво внимание.

Когато лекият дъх на луксозен парфюм, висока култура и чиста арогантност стигна до тях в задната част на самолета, Куп стана от мястото си.

– Време е да се махам от тук.

– Късметлия – промърмори Тад.

Куп познаваше Тад достатъчно добре, за да е наясно, че примадоната не е напълно отговорна за лошото му настроение.

– Ти си точно това, от което се нуждае онова хлапе – каза той. – Клинт Гарет има таланта, за да стигне до върха, но не и без стареца, който да го отведе там.

Тад беше на трийсет и шест. Но във футбола това беше дълбока старост.

Куп тръгна към предната част на самолета. Спря, когато наближи примадоната, и кимна.

– Госпожице Шор.

Тя наклони глава и едва удостои с вниманието си човека, който навремето беше един от най-великите куотърбекове в Националната футболна лига. Тад може и да имаше божественото право да се държи както си иска с Куп, но не и тази надута оперна певица.

Греъм погледна Тад развеселен и напусна самолета – плъх, който бяга от потъващ кораб. Тад се съмняваше, че Куп е имал колебания да отхвърли съблазнителното предложение на „Маркан“ да стане рекламно лице на техния нов мъжки часовник „Виктори 780“. Бившият куотърбек не обичаше да е далече от семейството си и определено нямаше нужда от пари. Колкото до Клинт Гарет... Младият Клинт беше твърде зает да преследва жените и да кара бързи коли, за да си губи времето в рекламиране на престижна компания като „Маркан“, офи-

циалната марка часовници както на „Чикаго Старс“, така и на Чикагската опера.

Въпреки това, което бе казал на Куп, Тад не беше съвсем изненадан, че „Маркан“ го избраха да рекламира новия им модел. Те искаха играч на „Чикаго Старс“, а и Тад даваше хубави интервюта. Освен това старият трофей „Хайсман“ му беше донесъл много слава през годините. И все пак всеки с очи на главата знаеше, че не уменията му с топката или остроумните отговори му бяха спечелили тази сделка. Спечели я хубавото му лице.

– Ти изглеждаш дори по-добре от Бу – беше го подкачил Куп, когато се запознаха. Имаше предвид великия куотърбек на „Чикаго Старс“ Дийн Робилард.

Но тази хубост беше проклетие.

Едно от любимите му бивши гаджета му бе казала:

– Имаш носа на Лиъм Хемсуърт, скулите на Майкъл Б. Джордан, косата на Зак Ефрон. А тези очи... Сякаш всички красиви знаменитости в света са събрани на лицето ти.

Линди му липсваше, но на нея ѝ беше писнало от неговата несериозност. След като скъса с него, той ѝ изпрати нов лаптоп, за да ѝ покаже, че не ѝ се сърди.

През годините беше правил всичко възможно да поразвали външния си вид. Пусна си няколко пъти брада, но хората започнаха да му обясняват, че приличал на онзи от „Петдесет нюанса“. Опита с мустак като на порнозвезда, но жените казваха, че така изглеждал достолепен. Дори стигна до ирония и си направи от онези мъжки кокчета на темето. За нещастие, му отиваше.

В гимназията всички имаха пъпки, но не и той. Никога не бе имал нужда от шини и не беше минавал през смушаващ период. Не си беше чупил носа и нямаше белези по брадичката като всеки друг футболист от лигата. Косата му не оредяваше. Нямаше шкембе.

Обвиняваше за това родителите си.

Но пък имаше и нещо положително в хубостта на лицето му, както и в стройното, високо метър и деветдесет тяло – а именно парите, които те му носеха. А той обичаше да прави пари. През годините беше отдавал под наем лицето си за мъжки одеколони, задника си на дизайнерско бельо, косата си за

някакви твърде скъпи продукти, които така и не си направи труда да използва. А сега и това.

Четири седмици пътуване, за да рекламира новия модел на „Маркан“ „Виктори 780“. Малко снимки и интервюта и за финал трябваше да се появи на голямата им галавечеря в Чикагската опера. Нищо особено. Освен едно. Той не беше единственото им рекламно лице. Той щеше да промотира мъжкия модел, а оперната суперзвезда Оливия Шор щеше да рекламира дамския им часовник „Каватина 3“.

– *Bonjour! Bonjour!*¹

Анри Маркан се появи в предната част на самолета, протегнал напред ръце. Френският му акцент се изливаше като нутела от топла палачинка. Дългата му кестенява коса беше пригладена назад и се спускаше по яката му. Дори без барета на главата, той имаше европейско излъчване. Беше слаб, може би към метър и седемдесет, с дълго лице и остри черти. Безупречният черен вълнен костюм беше с европейска кройка, в която по-едрите, родени в Америка мъже не можеха да се наврат. Тад имаше подобно на неговото раирано шалче, което понякога носеше по европейски, защото... Ами защо не?

Маркан се приближи към примадоната.

– Оливия, *ma chérie*².

Тя протегна ръка. Той я целуна, сякаш певицата беше проклетата кралица Виктория, макар че по една случайност Тад беше наясно, че е израснала в Питсбърг, единствено дете на учители по музика, вече покойници. Беше си подготвил домашното.

Анри се вгледа към дъното на самолета и отново протегна ръце.

– Тадеус, *mon ami*³!

Тад му помаха дружески и се замисли дали да не се опита да изкопчи името на шивача му.

– Ще преживеем такова приключение заедно. – Пак помахане с ръка. – Първа спирка Финикс, където вие, мадам, изпяхте смайващата Дулсинея от „Дон Кихот“. А ти, приятелю

¹ Здравейте (фр.). – Б. р.

² Скъпа моя (фр.). – Б. р.

³ Приятелю (фр.). – Б. р.

мой, отбеляза седемдесетярдов тъчдаун срещу „Аризона Кардиналс“. Е, славни дни, нали? И славата им още сияе ярко.

За примадоната може би, но не и за Тад.

Анри се обърна към младата жена, която го беше последвала в самолета.

– Това, приятели, е моята асистентка Пейсли Роудс.

На Тад ли така му се стори, или бляскавата усмивка на Анри помръкна?

Пейсли изглеждаше като готова да се втурне всеки миг през кампуса към лекция по психология: дълга права руса коса, твърде съвършен нос, слаба фигура, облечена с къса пола, блуза с френски бастии и боти. Освен това изглеждаше отегчена, сякаш ѝ костваше огромно усилие да се качи на частен самолет.

– Пейсли ще ни помага по време на турнето. Ако се нуждате от нещо, каквото и да било, само ѝ кажете.

Тад почти очакваше Пейсли да отвърне „да бе“, защото изглеждаше изключително несклонна да помага на когото и да било. Предположи, че е наета с връзки.

Момичето спря поглед на него и той забеляза първото проблисване на интерес в очите ѝ. Тя не обърна никакво внимание на примадоната, а се отправи към задната част на самолета и се настани точно до него.

– Аз съм Пейсли.

Той кимна.

– Татко много си пада по футбола.

Тад отговори стандартното:

– Радвам се да го чуя.

Когато самолетът излетя, тя продължи да му разказва накратко – но не достатъчно накратко – житейската си история. Наскоро била завършила комуникации в колеж в Южна Калифорния. Тъкмо била скъсала с гаджето си. Освен това била стара душа в младо тяло – по нейна преценка, разбира се. Целта ѝ в живота – да стане личен асистент на голяма, ама много голяма звезда. И естествено, дядо ѝ бил добър приятел на Люсиен Маркан, което обясняваше защо беше получила тази работа.

Тя погледна часовника на китката си, един от базовите модели на „Маркан“.

– Никога не нося часовник. – Докосна екрана на телефона си. – Ами какъв е смисълът, нали? Но те ме накараха да нося „Маркан“ по време на турнето.

– Не ги е срам – рече Тад с абсолютно безизразна физиономия.

– Ами да. Но дядо казва, че все отнякъде трябва да започна.

– Ех, тези досадни старци.

– Аха.

Все пак тя го остави на мира, забивайки поглед в телефона си. Тад се облегна в седалката, затвори очи и потъна в любимата си фантазия, в която Клинт Гарет проваля три паса, чупи си крака и оставя него да събира отломките. Клинт, горкото копеле, ще се озове на скамейката и ще гледа как Тад води „Старс“ към Суперкупата.

Коприненият френски акцент на Анри Маркан наруши тази фантазия.

– Предполагам, че си успял да прочетеш материалите, които ти изпратих за „Виктори 780“.

Тад неохотно отвори очи. Той имаше добра памет и лесно си спомни подробностите за часовника, който го бяха наели да рекламира. Анри Маркан обаче не искаше да поема никакъв риск.

– Разработвам този модел повече от десет години. – Той се настани на седалката до него. – Това е истинско произведение на изкуството, но отразява и класическото наследство на „Маркан“.

– И струва двайсет хиляди долара – отбеляза Тад.

– Престижът и точността си имат цена.

Когато Маркан се впусна в обяснения за вградения самонавиващ се чрез движение механизъм и по-голямата основна пружина в модел 780, Тад се вгледа в часовника на китката си. Трябваше да признае, че изглежда страхотно с тежката метална верижка, платинения корпус и черния керамичен безел. Часовникът беше със сапфирен кристал, металносин циферблат и три помощни циферблата със стоманен корпус, които можеше да използва, за да засича времето на сутрешните си кросове или за да провери колко дълго Клинт Гарет може да изкара, без да каже „пич“.

– Тази вечер ще вечеряме с петима от най-големите ни

клиенти – каза Маркан. – На сутринта ще имаш интервюта в спортни радиостанции и сутрешни предавания, а мадам Шор ще посети станциите за класическа музика.

Това щеше да осигури доста време на примадоната, за да отпусне скъпоценните си гласни струни, докато Тад си скъсва задника от тичане.

– След това ще давате интервюта за вестниците. С няколко важни блогъри. Едно събитие в Скотсдейл, където ще има снимки.

Тад и преди беше промотирал продукти и знаеше как точно стават нещата. Неговото име и името на Шор отваряха вратите за повече интервюта, отколкото Маркан можеше да получат само заради марката си. Тад щеше да отговаря на въпроси за кариерата си, за състоянието на професионалния футбол, за настоящите проблеми в Националната футболна лига. И в процеса на отговорите се очакваше да поговори и за часовника.

Маркан накрая се извини и се върна при примадоната. Пейсли се появи отново и пак се настани до Тад. Той забеляза, че тя още не беше отишла при певицата. Седеше само при него.

– Анри ми каза да ти дам това. Обновения график.

Тя му подаде черна папка с логото на „Маркан“.

Тад беше запознат с графика. През по-голямата част от следващия месец с намусената примадона щяха да получават добри пари, за да обикалят страната и да рекламират марката. Накрая щяха да се върнат там, откъдето тръгнаха – в Чикаго. Тад щеше да си почине две седмици, а примадоната щеше да има репетиции в Чикагската опера за постановката на „Аида“. В неделя вечерта след премиерата „Часовници Маркан“ щяха да дадат благотворителна галавечеря заедно с управата на операта. След това задълженията на Тад приключваха.

– Записала съм номера си на първата страница – каза Пейсли. – Пиши ми по всяко време. По *всяко*.

– Ще го направя.

Отговорът му беше рязък, почти груб, но искаше да пресече всякакви намерения още в зародиш. Очакваха го достатъчно проблеми с примадоната и не искаше усложнения и от страна на асистентката на Анри. Освен това не се занимаваше с двайсет и една годишни, откакто беше на двайсет и две.

Тя размята дългата си коса.

– Сериозно говоря. Искам да знаеш, че можеш да разчиташ на мен.

– Разбрах.

Той пак си сложи слушалките. Тя накрая схвана намека и го остави на мира. Той задряма на песен на Чет Бейкър.

* * *

Примадоната беше в отсрещния ъгъл на лимузината – още с тъмните очила, опряла буза на прозореца. Засега единствената комуникация между тях се изразяваше в силно враждебен поглед от нейна страна, когато слизаха от самолета. Палците на Пейсли препускаха по екрана на телефона, но по-скоро си пишеше с приятелка, отколкото работеше. Анри говореше разпалено по телефона. Тъй като Тад знаеше на френски само имената на няколко ястия, не успя да разгадае темата. Примадоната обаче разбираше. Тя отвори очи и махна с ръка.

– *C'est impossible, Henri.*¹

Начинът, по който изрече името му... Едно такова гърлено „Анриии“. Когато Тад го изричаше, му костваше много сили да пропусне х-то и е-то, както беше в английски. Какво остава да го изръмжи така гърлено.

От последвалия разговор Тад не разбра какво точно е „невъзможното“, но когато спряха пред хотела, Анриии го осветли.

– Има лека промяна в графика. Трябва да преместим днешните интервюта за веднага след като се настаним. Да, не е приятно, но се случват такива неща. Сигурен съм, че разбираш.

След няма и десет минути Тад и примадоната бяха подкарани към президентския апартамент на хотела, следвани от Анри и Пейсли. В допълнение към луксозната дневна, апартаментът имаше трапезария, кухня, роял и френски прозорци, които се отваряха към просторна тераса. Огромна маса за кафе в центъра на дневната беше отрупана със сладкиши, бутилки с вино и минерална вода.

– Имате няколко минути да се освежите, преди да дойдат репортерите – каза Анри. – Пейсли ще ги доведе.

---

¹ Това е невъзможно, Анри (фр.). – Б. пр.

Пейсли не изглеждаше възхитена, сякаш това не беше част от длъжностната ѝ характеристика. Анри като че ли не забеляза. Или може би се престори, че не забелязва.

Примадоната изчезна в банята. Докато Анри отново проверяваше храната и напитките, сервирани за репортерите, Тад излезе на покритата с плочи тераса, за да се наслади на гледката към планината Кемълбек. Ех, защо не правеше тази обиколка с някоя рок звезда вместо с надута оперна певица. Следващите четири седмици се простираха пред него като безкраен път към нищото.

* * *

В банята надутата оперна певица се облегна на затворената врата, стисна здраво очи и се опита да си поеме дъх. Не, не можеше да понесе това. Да я принудят да пътува с животно като Тад Оуенс, беше последното бедствие от цяла поредица нещастия през последните седмици. Каквото и да става, не можеше да му позволи да види слабост у нея, защото той си мислеше, че може да използва всяка слабост.

Ако знаеше, че ще стане така, нямаше дори да помисли да подпише договора с „Маркан“. Никога не беше отказвала договор, но не можеше да си представи как ще изтърпи този месец. Да се усмихва. Да говори. Да е сърдечна. И да се постарее да не остава насаме с него.

Телефонът завибрира в джоба ѝ. Тя си свали слънчевите очила и погледна екрана. Рейчъл я проверяваше. Рейчъл, нейната скъпа, стабилна приятелка, която я разбираше по-добре от всеки друг. Оливия плъзна телефона пак в джоба си, без да отговори. Трепереше, беше разсеяна, не можеше да говори с нея сега.

Разви кърпата от главата си. Косата ѝ беше ужас. Не ѝ пукаше. Вместо да я оправи, тя седна на капака на тоалетната и затвори очи. „*Pour mon âme*“ на Доницети се въртеше цял ден в главата ѝ. Арията от „Дъщерята на полка“ с горно до, с което се доказваха най-добрите тенори в света. Адам не беше един от тях и все пак това не попречи на бившия ѝ годеник да се опита да я изпълни.

Тя примигна усилено. Видя „Каватина 3“ на китката си.

Гривна от злато и стомана, циферблат от слонова кост с диамантен прах по цифрите. *Каватина*. Простичка мелодия без втора част или припев. В музиката *каватина* означаваше нещо прямо и просто, за разлика от луксозния часовник „Каватина 3“ и нейния толкова сложен живот.

Тя се вгледа в белия плик, който бе открила в пощенската си кутия тази сутрин. Беше адресиран със същите черни печатни букви като предишното писмо отпреди два дни. Принуди се да го отвори. Ръцете ѝ трепереха.

Само четири думи.

Ти ми го причини.

Потисна изхлипване, накъса го на малки парченца и ги хвърли в тоалетната. Пусна водата.

* * *

Пейсли въведе двама вестникарски репортери и изчезна в ъгъла с телефона си. Иронично, но музикалният критик беше висок и едър, а спортният репортер – дребен и жилив. Редакторът на раздела за лайфстайл пристигна малко по-късно – жена на средна възраст с къса, зализана коса и много обици на ушите.

Тад още не беше срещал представител на пресата, който да не се наслаждава на безплатната храна. Мъжете унищожиха по две каноли и пет-шест лимонови сладки, докато редакторката по лайфстайла отпиваше от чаша шардоне и дъвчеше бадеми. Тад си поговори с всички тях, като скриваше раздразнението си от факта, че примадоната още е завряна в банята. Точно когато вече щеше да отиде да блъска по вратата и да я попита дали не е пропаднала в тоалетната, тя ги удостои с присъствието си.

Беше свалила тренчката, шала и слънчевите очила и вървеше с тракащи токчета към репортерите, без да му обръща никакво внимание. Тъмната ѝ коса беше събрана на хлабав кок, който заедно с тъмносините високи обувки извисяваше ръста ѝ до метър и осемдесет. Фигурата ѝ беше впечатляваща: широки рамене, дълга шия, прав гръб, тънка талия, и всичко това комплектовано с безкрайни крака. Тя не беше нито кльошава, нито пълна. По-скоро... Той гърсеше правилната дума, но единственото, което му дойде на ума, беше „страховита“.

Освен високите обувки и черния панталон, тя беше издокарана с бяла блуза с отворена яка, разкриваща златна верижка с голям колкото гълъбово яйце камък, който, изглежда, беше гигантски рубин. Тя имаше много пръстени, две гривни и часовника „Каватина 3“. Той харесваше дребни, лесни за гушкане жени. Тази приличаше на тигрица, която е вилняла из „Ермес“.

Мъжете станаха при приближаването ѝ. Анри ги представи. Тя протегна ръка и ги погледна високомерно, устните ѝ се извиха в царствена усмивка.

– Господа.

Удостои редакторката с ръкостискане и любезна усмивка, преди да се настани на креслото срещу Тад, кръстосала глезени настрани, сякаш имаше бастун в задника.

Той нарочно се изпружи в креслото си и протегна крака, за да се намести удобно. Първи започна специалистът по класическа музика, но вместо да се обърне към примадоната, попита Тад:

– Вие харесвате ли опера?

– Нямам големи впечатления – отвърна той.

Спортният репортер се намеси:

– А вие, госпожице Шор? Ходите ли на футболни мачове?

– Миналата година гледах „Ню Мадрид“ и „Манчестър Юнайтед“.

Тад едва се сдържа да не изсумти.

Спортният репортер го погледна развеселен, преди да се обърне отново към нея.

– Но това са отбори от европейския футбол, госпожице Шор, а не от американския.

Тя доби наивно изражение, на което Тад не се върза и за секунда.

– Разбира се. Колко съм глупава.

В тази жена нямаше нищо глупаво – като започнеш от гърления вибриращ глас и стигнеш до фигурата – и нещо му подсказваше, че тя много добре знае, че тези отбори са от европейския футбол. Или пък не. Но за пръв път предизвика любопитството му.

– Значи, никога не сте виждали играта на Тад Оуенс?

– Не. – Тя най-сетне го погледна директно, очите ѝ бяха студени като януарска нощ. – А вие чували ли сте как пея?

– Не съм имал удоволствието – отвърна той с най-небрежния си глас. – Но скоро ще навърша трийсет и седем и с удоволствие бих ви чул как пеете „Честит рожден ден“.

Редакторката по лайфстайла се засмя, но не и примадоната.

– Ще го имам предвид.

Музикалният редактор зададе няколко въпроса за концертта на примадоната миналата година във Финикс и за няколко европейски опери. Спортният репортер попита Тад за фитнес режима му и какво мисли за възможностите на „Кардинал“ следващия сезон.

Пейсли беше излязла от телефонната си кома. Маркан предложи още вино.

– За нас е чест такива изтъкнати личности като мадам Шор и господин Оуенс да са представители на нашата марка. И двамата са модни законодатели.

Редакторката по лайфстайл огледа сивия панталон на Тад и малиновия кашмирлен пуловер с къс цип.

– Каква е вашата модна философия, господин Оуенс?

– Качество и удобство – каза той.

– Повечето мъже не биха дръзнали да носят този цвят.

– На мен ми харесва – каза той, – но аз не се подчинявам на тенденциите и единственото бижу, което нося, е този страховтен часовник.

Тя наклони глава.

– Може би някой ден ще носите и венчална халка?

Той се усмихна.

– Не бих се пожелал на никого. Не съм достатъчно надежден. Като стана дума за надеждност... – Той протегна ръка, за да си заработи парите. – На това тук може да се разчита. Нося часовници „Маркан“ от години. Затова бях привлечен от поканата на компанията. Те са надминали себе си с „Виктори 780“.

Анри засия. Редакторката се обърна към примадоната.

– А вие, госпожице Шор? Как бихте описали своята модна философия?

– Качество и *не*удобство – каза тя и го изненада, като събу високите обувки.

Редакторката плъзна очи от неговия малинов пуловер към черно-белия ансамбъл на примадоната.

– Вие като че ли предпочитате неутрални цветове?

– Аз държа на елегантността. – Тя погледна с открито отвращение Тад. Ама какво ѝ ставаше, по дяволите? – Яркото розово е за сцената – каза тя. – Но говоря само за себе си, разбира се.

Неговият пуловер не беше *розов*, по дяволите. Беше *малинов*!

– Аз съм много придилична – продължи тя, като насочи вниманието си към редакторката. – Затова „Каватина 3“ е идеалният часовник за мен. – Свали го и ѝ го подаде, за да го огледа отблизо. – Графикът ми е натоварен. Трябва ми не само надежден часовник, но и да се вписва в стила ми и начина ми на живот.

Край на рекламата.

Те отговориха на още няколко въпроса. Къде живее мадам Шор? Как господин Оуенс запълва времето си извън сезона?

– Имах нужда да си почина от Манхатън – отвърна певицата – и тъй като харесвам Чикаго и средната част на страната, наех там апартамент преди няколко месеца. Така е по-лесно с пътуванията из страната.

Тад нарочно не беше особено конкретен.

– Тренирам и се опитвам да свърша онова, за което не съм имал време през сезона.

Пейсли пропусна първия знак да изпрати репортерите до фоайето, но накрая схвана. След като те си тръгнаха, Маркан обяви, че багажът на Оливия и Тад ще бъде доставен в спалните им, които бяха в двете срещуположни страни на апартамента. Анри описа с жест дневната, трапезарията и малката кухня.

– Както виждате, тук е доста удобно за интервюта и за утрешната фотосесия. Днес вечерята за клиентите ще бъде приготвена от готвача в тази кухня.

Примадонната рязко вдигна глава и драматичните ѝ вежди се събраха.

– Анри, може ли да поговоря с теб?

– Разбира се.

Двамата тръгнаха към вратата към коридора.

Тад беше вбесен. Тя очевидно не искаше да споделя апартамента с него. Хубаво. Тя можеше да се премести в друга стая, защото той нямаше да се откаже от тази голяма тераса. Още от малък се чувстваше по-удобно навън, отколкото вътре, и

ако останеше затворен твърде дълго в хотелска стая, колкото и да бе просторна, се изнервяше. Той нямаше да се премести и точка.

* * *

Още след първите няколко крачки Оливия осъзна грешката си. Вратите имаха солидни ключалки и ако настояваше да се премести в друга стая, Тад Оуенс щеше да разбере, че тя се страхува от него.

Тя докосна Анри по ръката.

– Няма значение, Анри. Ще поговорим по-късно. Не е нищо важно.

Когато се върна да вземе обувките си, Тад се размърда зад нея.

– Само за сведение – рече той. – Не обичам среднощни посетители.

Тя си пое рязко дъх, погледна го с най-яръстия си леден поглед и се заключи в стаята си.

* * *

Тад чу превъртането на ключалката. Тя го беше погледнала с такова презрение, че той почти очакваше да каже нещо царствено от типа на: „На бесилото, прасе такова!“.

Анри се усмихна.

– Каква жена! Великолепна е! *La Belle Tornade*.

– Нека позная. Красивата ряпа.

Анри се засмя.

– Не, не. Наричат я Красивото торнадо заради силата на гласа ѝ.

Тад не я намираше за красива, не и с тези дебели тъмни вежди и дългия нос. Колкото до торнадото... По-скоро ледена буря.

* * *

Тад проведе няколко телефонни разговора и потренира в хотелския фитнес, а после се върна в апартамента и се изкъпа. Зад затворената врата на примадоната се чуваше, че тя се разпява. Той се заслуша как гласът ѝ се издига и спада, гласните

някак леко се променяха, издължаваха се. Беше хипнотизиращо. Без съмнение. Дамата можеше да пее. Когато гласът ѝ минаваше от високите към ниските тонове, кожата му настръхваше. Как бе възможно някой да пее така?

С приближаването на вечерта от кухнята се понесоха аромати, които обещаваха добра вечеря. Той облече лилава тениска и черно сако „Долче и Габана“ с лилава кърпичка в джобчето. Това бе малко прекалено дори за него, но искаше да ѝ натрие носа.

Чу гласа на Анри в дневната и излезе от стаята си. Гостите бяха започнали да пристигат. Всички бяха клиенти – един от местна верига бижутерии, една двойка от универсални магазини и неколцина независими бижутери.

Примадоната се появи с дълга до земята черна кадифена рокля. Гърдите ѝ веднага привличаха вниманието. Те не бяха големи, но бяха достатъчно едри, за да се издигат над деколтето. Тя не се беше накичила с огърлици, имаше само обици. Кожата ѝ бе естествено бяла, но на фона на черното кадифе изглеждаше още по-бледа. Носеше часовника „Каватина 3“ и много пръстени на дългите си пръсти. Беше вдигнала косата си на официален, леко старомоден кок, но той трябваше да признае, че ѝ отива. Определено беше впечатляваща.

Шор отново премина към величественото представяне – протегнатата ръка, резервирана усмивка, кралска походка – и отново започна да му лази по нервите. Той искаше да я поразтърси. Да я свали от пиедестала ѝ. Да размаже това яркочервено червило. Да извади фибите от косата ѝ. Да ѝ свали дрехите и да я облече с протрити дънки и стар суитшърт на „Чикаго Старс“.

Но колкото и богато да беше въображението му, не можа да си я представи така.

Той мразеше официалните вечери почти колкото мразеше пропуснатите пасове, но разговаря с всички. Изненада се колко я бива примадоната в това. Тя питаше хората за работата им, за семействата им, с желание гледаше снимки на децата им. За разлика от неговия, нейният интерес беше искрен.

Вечерята започна. Тад не беше голям пияч и спря след две чаши вино, но примадоната като че ли имаше железен стомах. Два чаши, три, после четири. Още една, когато всички си тръгнаха и двамата се отправиха към стаята си.

Неговата беше с висок таван и единична врата към терасата. Беше се съблякъл и влезе гол в банята, за да си измие зъбите. Както винаги не се погледна в огледалото. Нямаше нужда да се депресира. Но въпреки размерите си спалнята му се стори задушна и тясна. Той obu дънки и отвори вратата към терасата.

Преградите от закалено стъкло предлагаха гледка към светлините на града, а дърветата и цветята в саксии създаваха илюзията за парк, сред който бяха разположени удобни мебели. Студеният нощен въздух беше много приятен по кожата му.

Той се замисли за деня. За онова, което предстоеше. За тренировъчния лагер само след четири месеца и за това колко време щеше да участва или да не участва в играта. Когато заобиколи едно дърво в саксия, за да види по-добре гледката, мислеше за бъдещето си и за кариерата, която така и не бе осъществила мечтите му.

* * *

Виното не се отразяваше добре на гласа ѝ. Вино, кофеин, сух въздух, течения, травми – всичко това не беше добре за гласа ѝ, затова рядко си позволяваше повече от една чашка. И все пак ето я сега – не просто леко пияна, а направо пияна. Едва стоеше на краката си, главата ѝ се въртеше. Беше на ръба от дни, с изопнати нерви, готова да се взриви. А сега някаква опасна, захранвана от алкохола енергия я караше да събере полите на роклята си, да се качи на перилата на терасата и да тръгне по тях като по греда, само за да види дали може да запази равновесие. Тя нямаше склонност към самоубийство. Беше оставила това на другите. Но искаше предизвикателство. Искаше някаква мишена. Някаква цел за завладяване. Искаше да бъде супергерой, защитник на слабите, пиян кръстоносец, който се сражава за справедливост. А ето че вместо това се сражаваше с призрак.

Нещо помръдна зад нея. Твърде близо. *Той.*

Тя се обърна и нападна.